

— Нѣма врѣме за бавене, извика Бенковски. Другари, стѣгайте се, дойде най-послѣ славния часъ! . . .

Всина трѣперѣхме като листъ. Бенковски бѣше се промѣнилъ въ лицето; той ревѣше въ своитѣ заповѣди, като сѣщи левъ. Едѣръ потъ покриваше високото му чело; той тичаше на всички страни и насърдчаваше всина ни. Като се приготвихме, Бенковски извика:

— Отворете портитѣ, за да излѣземъ по-славно! . . .

Щомъ излѣзохме на улицата, запѣхме бунтовната пѣсенъ:

Хей народъ поробенъ

Що си тѣй заспалъ . . .

Слѣдъ това всички викахме въ единъ гласъ:

— Бунтъ, бунтъ, на оръжие всички! . . .

Минахме прѣзъ чаршията, — този день имаше пазаръ, — и хората останаха смаяни . . .

До вечеръта ние станахме около 500 души . . . Не се изминаха 3 — 4 дена и градътъ бѣше за обиколень съ турска войска. Четата се разпрѣсна, разбита изъ Срѣдня-гора. Така се свърши прочутото панагюрско възстание . . .“

Градъ Панагюрище е разположенъ въ една котловина при южнитѣ поли на централна Срѣдня-гора. На сѣверъ отъ него се издигатъ високитѣ върхове Братя, Лисецъ и Буная. обрасли съ гѣсти букови гори. На югъ се издигатъ хълмове, които го отдѣлятъ отъ Татаръ-Пазарджикското поле. Околността има доста красивъ изгледъ.

Прѣзъ града тече р. *Луда-Яна*, лѣтъ е почти прѣсѣхнала, а на пролѣтъ придохожда голѣма